

Cuprins

Editorial: *Cărți din cărți* / pag. 1
Fapte culturale: Festivalul concurs „Rezonanțe udeștene” / pag. 2
Premiul revistei „Spații culturale”: Alexandra Bianca Dumencu / pag. 3
Daniel Drăgan: *Călătorie sprâncenată* / pag. 4
Emil Niculescu: *Efectul Moșescu* / pag. 8
Petrache Plopeanu: *Douăzeci de minute de libertate* / pag. 11
Nicolae Grigore Mărășanu: Poeme / pag. 13
Doina Cernica: *Dincolo, la Cernăuți* / pag. 14
Stan Brebenel: Poeme / pag. 16
Daniel Corbu: Poeme / pag. 17
Adrian Suci: Poeme / pag. 20
Mihai M. Macovei: Poeme / pag. 22
Christian Crăciun: *Filmul ca rugăciune* / pag. 23
Valeriu Sofronie: *Capătul... te rog...* / pag.26
Mihaela Malea Stroe: Poeme / pag. 27
Diana Vrabie: *Literatura de mărturisire* / pag. 28
Maria Cristina Ștefan: *Cerurile* / pag. 30
Simona-Grazia Dima: *Limita cuvântului* / pag.32
Valeria Manta Tăicuțu: *Sonete* / pag. 36
Florin Dochia: *Privești din fabrica de emoții* / pag.37
Leo Butnaru: Traduceri din Anna Ahmatova / pag.39
Ion Roșioru: *Fascinația pantumului european* / pag.41
Camelia Manuela Sava: Poeme / pag. 45
Viorel Savin: *Cinesunta* / pag. 46
Constantin Arcu: *Tentativă de omor* / pag. 49
Mircea Bostan: Poeme / pag. 52
Nicolae Mihai: Poeme / pag. 55
Cărți prezentate de: Petre Isachi, Mitu Sălciannu, Ion Cristofor, Ionel Popa, Florin Caragiu, Stan Brebenel, Valeria Manta Tăicuțu / pag.57
Adrian Botez: Poeme / pag. 65
Mihai Merticaru: Poeme / pag. 66
Vasile Ghica: *La balamuc, birjar!* / pag. 67
Ion Roșioru: Poeme / pag. 68
Gherasim Rusu Togan: *Mânia divină* / pag. 69
Artemiza-Delia Asănache: *Eugen Lovinescu* / pag. 71
Nicolai Tăicuțu: *Raftul cu cărți* / pag. 76
Reviste literare / pag.79

Apare sub egida Asociației
Culturale „Valman”, cu
sprijinul Consiliului
Municipal și al Primăriei
Râmnicu Sărat

Redactor-șef:
VALERIA MANTA TĂICUȚU

Redactori:
PETRACHE PLOPEANU
CAMELIA MANUELA SAVA
VALERIU SOFRONIE
NICOLAI TĂICUȚU

Secretar de redacție :
SILVIA IOANA SOFINETI

Redacția și administrația:
Str. Gh. Lupescu, nr. 67,
Rm. Sărat, 125300,
jud. Buzău

TELEFOANE:

0744-708.812
0765-797.097

e-mail :
valeria.taicutu@yahoo.com
Tipar executat de EDITGRAPH Buzău

Revista nu-și asumă responsabilitatea
pentru punctele de vedere conținute de
materialele publicate.

Ionel POPA

RĂSTIGNIRE PE CRUCEA POEZIEI

Volumul lui Ionuț Caragea, **33 bis**, Ed. Fides, Iași, 2012, se deschide cu *Iisus poet de tranziție*. Citite cu atenție titlul și versurile își dezvăluie înțelesul: “nu există decât un singur poet” care se revelează sub diferite chipuri, unul dintre acestea primind numele *caragea ionuț*: “în biblioteca cerului/ sunt doar biblii și nici o carte scrisă de caragea ionuț/ asta pentru că-n biblioteca cerului/ nu există decât un singur poet/ și acesta se numește iisus/ cuvintelor sale pilde le-am spus/ dacă vreți să aflați onul din spatele lor/ să spuneți tatăl nostru de trei ori în gând/ și să lăsați magdalenele-n pace// iisus este și clasic și simbolist și postmodernist/ și numai douămiist nu vrea să fie/sau nu știu ce poet de-mprumut/ de la un curent la altul/ de la o muză la alta// *iisus este poet de tranziție/ de la pământ la cer/ și de la cer la pământ*”. Poetul va scrie despre *patimile și pildele* lui Iisus; el e menit să sporească “averea Domnului pe pământ” și să se împotrivescă la tot ceea ce se opune acestei meniri. ”Autoportretul” poate fi citit și ca o artă poetică, dar nu despre meșteșugul versurilor care poate fi variat și schimbător, ci despre *fapta* poeziei ca *stare* și ca *act existențial*. Poezia are și un ton ușor polemic.

Poemul *33 bis* (ce dă titlul volumului) este la fel de emblematic pentru poezia lui Ionuț Caragea. Iisus a fost crucificat la 33 de ani. **Poetul** e un bis al cifrei divine, este un răstignit pe crucea vieții și a poeziei: “pe foaia numărată / identic și cu bis/ se săvârșește-o crimă/ și cine m-a ucis?// ajuns după milenii/ tot la aceeași treaptă/ îmi regăsesc Golgota/ în vorba înțeleaptă//și

vezi tu, frate geamăn/ din pântecul de mamă/ tu ești cel mai bătrân/ și nu vom fi de-o seamă” (33 bis, poezia se află la pagina 33 a volumului!) În viziunea semnatarului versurilor din 33 bis, poetul este un Iisus printre noi. Asumarea acestei identități nu este un gest de trufie, ci unul de pietate și de arătare că prin Poezie săvârșești o Euharistie, e semn de asumare a crucificării în mumele poezie. Nici nu vrea să fie altceva; poetul se “spovedește pe hârtie”. Fiecare poezie scrisă este testamentul unei zile din existența sa. Poezia – îngerul poetului: “ce fericit sunt când vine o poezie/ așa ca un înger ce-și caută aripile/ printre cuvintele mele”. Actul poetic e salvare. El îi dă putere să înfrunte toate relele pe care, zice poetul “viața-mi injectează doze de singurătate” (Natură moartă) Despre actul poetic, act existențial, este vorba și în *Ca și când, ORGASM cu litere mari, Fabrica de poezie* (de remarcat tonul ironic postmodernist).

Despre relația Eu-Poezie-Realitate, în stil postmodernist, este vorba în *Poezie bilingvă*: “eu sunt dumnezeul cuvintelor mele/ eu sunt crucea mormântului meu/ eu sunt politica inimii mele/ eu sunt monarhia absolută a gândurilor mele/ și și și și așa mai departe”; poezia așteaptă să curgă “prin venele poetului”. El, poetul, e legat de lume prin două cordoane ombilicale: “unul la fiere și altul la cap”. Prin simțire și rațiune, poetul se hrănește “cu toate durerile/ cu toată otrava și înjurăturile lumii” (*Întru marea împărăție a cuvântului*)

În spatele versurilor necanonice se află un poet în aceeași măsură “poetic și filosofic”, frământat de neliniști și întrebări. Referitoare la ce?

Universul poetic al lui Ionuț Caragea, stăpânit de febra căutărilor, se coagulează în jurul unui complex tematic: eu-singurătatea; eu-poezia; eu-timpul-moartea; eu-iubirea. În trena mărturisirilor se aliniază o “cohortă de neliniști”, o “nemulțumire ființială și o angoasă de fond”. Mai că am putea spune că este un Bacovia adus în postmodernism.

Autorul lui 33 bis este un poet existențialist. În *Închisoare pe viață* poetul se mărturisește: “îmi petrec zilele/ într-un război de insurecție/ în care toate cuvintele se aliniază/ ca niște armate tăcute/ și luptă împotriva destinului”. Toate temele și motivele pot fi aduse la același numitor comun: înfrigurarea tragică a alienării: “toți suntem capabili să-i punem/ nimicului măști”. Poetul se delimitează de acei “toți”: “privesc pe omul din oglindă/ rugându-l să se dea/ la o parte” (*Insomnie în lumea de apoi*).

Primul simptom al alienării este singurătatea care, ca tiranic stăpânește pe “toți” și în timp, și în spațiu: “privesc oamenii zâmbind oftând/ vorbind de unii singuri pe străzi în metrou/ tăcuți cu ochii pierduți în nu știu ce gând/ în nu știu ce timp în nu știu ce spații” (*Insomnie în lumea de apoi*). Angoasa singurătății a făcut din Dumnezeu “o jucărie stricată, iar pe om neputincios de a “reinventa pe Dumnezeu” (*Durerea ultimul strigăt*). Se pare că și “mesajul din sticlă” naufragiază în neant, iar “speranțele noastre atârnă în

ștreang” (*Semn de carte*). Marea boală a vremurilor de azi, în pofida zeului suprem – **netul**, este singurătatea; **netul** nu este decât un vâl.

Frământat de întrebări, poetul meditează la curgerea timpului, la relația viață-moarte (*Crucificare sfumat; Trup de țigară, Rrepedeince, Autopsia luminii, Copii de rumeguș, Moartea-și spune o dorință, Yeah sure*). În poet “bat două ceasuri/ unul înainte și unul înapoi/ și inima mea le fixează/ numai la aceeași/ moarte exactă” (*Crucificare sfumato*). Ultima casă este moartea (titlul unei poezii), dar până a ajunge la ea, poetul ascultă *Eroica*. Asaltat de angoase, poetul nu se lasă învins, el mai crede în “sfințenia lumii” (*Yeah sure*). Poezia lui Ionuț Caragea este străbătută discret de o undă de religiozitate creștină.

Copil al postmodernismului, “născut pe Google”, Ionuț Caragea nu se dezice de mării săi înaintași, spre exemplu, Tudor Arghezi, Nichita Stănescu, ci, dimpotrivă, îi metabolizează prin postmodernism, ducând mai departe unda ludică în ton grav (*Tatăl meu, Dumnezeu, Vacanța mare, Mireasma lui Dumnezeu, Picnic la marginea drumului, Singurătatea la extreme*).

Volumul se încheie cu o autopoșafată: *Analfabetism literar (veni, vidi, vici)*, poem pe cât de ludic, pe atât de profund și subtil. Poetul “se joacă” cu limba, cu alfabetul, cu ritmul și rima. O mostră de mare virtuozitate. Merită citit și recitit.

Dincolo de varietatea motivică, volumul este unitar. Unitatea lui interioară este dată de unitatea stilistică, dar mai ales de arderea interioară a poetului, care ca un nou Ulise, s-a legat de catargul corăbiei sale pentru a asculta chemarea poeziei.

Versurile – frazarea poetică, au o tăietură clară, au o concentrare de *zicere*, au forță dramatică. Versul său nu este nici discursiv, nici metaforic-baroc, dar nici sec. Cuvântul și versul sunt pentru el “cărămida” de construcție a unei stări lirice sau în sintagma lui Nichita Stănescu, “o viziune a sentimentelor”. Aceste caracteristici nu trebuie să ne surprindă deoarece poetul e vizitat și de muza cugetării, dovadă calupurile de astfel de propoziții prezente mereu sub semnătura sa în mai multe reviste literare.

Născut pe google, copil al postmodernismului, Ionuț Caragea a rămas atipic, nu s-a înscris în nicio gașcă postmodernistă, și, reciproc, nici una din ele nu l-au revendicat. Volumul 33 bis confirmă că “noul venit întru marea împărăție a cuvântului” a depășit mersul “de-a bușilea”. Acum stă “drept” “ca o cruce răstignită pe poezie”. Poezia lui Ionuț Caragea are o frumusețe tragică.